

תת"ע 2475/10-17 - מדינת ישראל נגד יהודה וולברג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2475-10-17 מדינת ישראל נ' יהודה וולברג
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליהי אלדר

המאשימה

נגד

יהודה וולברג

הנאשם

הכרעת דין

לנאשם נרשם דוח שעניינו נהיגה על נתיב תחבורה ציבורית (להלן: "נת"צ"). הנאשם כפר בבצוע העבירה וטען כי נסע מרחק קצר מאוד על הנת"צ רק ככל שהדבר היה דרוש על מנת לבצע פנייה ימינה בצמוד למדרכה ("נסעתי טיפה בתחבורה הציבורית לפנייה ימינה ואת זה הוא לא רשם... אני טוען כי בנסיבות ולפי תנאי הכביש לא היה מנוס מנסיעה בנת"צ על מנת לבצע פנייה ימינה צמודה למדרכה כפי שדורש החוק" (ע' 1 ש' 9-15)).

הראיות

1. מטעם התביעה העיד השוטר גלעד נגר (להלן: "השוטר"). הדוח שרשם השוטר לנאשם הוגש באמצעותו (ת/1). השוטר ציין בת/1 כי עמד על רחוב ז'בוטינסקי 112 כשפניו למערב והבחין בנאשם נוסע על ז'בוטינסקי ממערב למזרח. בהגיע הנאשם לצומת ז'בוטינסקי- אל על המשיך הנאשם לנסוע ישר, בניגוד לתמרור האוסר על נסיעה בנת"צ. בעדותו הבהיר השוטר כי אילו רצה הנאשם לפנות ימינה היה יכול לעשות כן בעת שהגיע לפנייה ימינה לרחוב על אל אלא שהנאשם הגיע לפנייה ולא פנה ימינה אלא המשיך בנסיעה ישר על הנת"צ.

2. הנאשם טען כי התכוון לפנות ימינה ברחוב הבא, אחרי מקום עמידת השוטר. זאת הטיח הנאשם בשוטר בחקירה נגדית ("לפי מה שאתה טוען גם באל על הייתה פנייה ימינה וגם ברחוב אחריו. אני אומר לך שהתכוונתי לפנות ימינה ברחוב הבא אחריו וגם אותתי לפנות ימינה לחניון..") (ע' 3 ש' 4-2; ההדגשות בהכרעת

הדין אינן במקור. במקום אחר בעדותו ציין כי רצה לפנות ימינה ברחוב על אל אך לא היה יכול בשל מפגע שטיבו אינו זכור לו ועל כן נאלץ להמשיך בנסיעה בנת"צ משך 200-300 מ' ("לפני אל על נסעתי 5 מ' וראיתי שאני לא יכול להיכנס ימינה, לא זוכר למה לא יכולתי לפנות ימינה ולהיכנס לרחוב אל על, אני חושב שהיה מפגע על הכביש ולכן המשכתי לבא. אני כן זוכר שאם הייתי פונה הייתי גורם נזק לרכב" וכן "רציתי לפנות ימינה לרחוב אל על ראיתי שאני לא יכול לפנות לרחוב והמשכתי לרחוב הבא שזה מרחק של 200-300 מ' לערך ושם לפנות ימינה...") (ע' 3 ש' 16-18 וש' 26-28).

3. הנאשם הבהיר כי עובר לרישום הדוח רחוב ז'בוטינסקי עליו נסע לא היה פקוק. כאשר נשאל מדוע אם כך לא נסע על הנתיב המיועד לנסיעת כלל כלי הרכב עד לפנייה ימינה השיב "יש חצים על הכביש שמתיירים לפנות" (ע' 4 ש' 19-21). בעדותו לא זכר הנאשם מה היה טיב המפגע שמנע ממנו לפנות ימינה ברחוב על אל (ע' 4 ש' 30-31). כאשר נשאל מדוע לא הסב את תשומת לבו של השוטר לקיום המפגע שמנע ממנו, לשיטתו, לפנות ימינה לרחוב על אל ציין "לא יכולתי לשלוט על צרכי באותו רגע". עם זאת, הוא אישר כי למרות בעיה זו הוא נכח עם השוטר במקום עד סיום רישום הדוח ("המתנתי אבל ביקשתי ממנו ללכת לצד. לא חשבתי על זה באותו רגע" (ע' 5 ש' 4-5)).

דין והכרעה

4. לאחר ששקלתי את הראיות והזהרתי עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. אלה טעמיי.

5. גרסת השוטר כפי שהועלתה בדוח הייתה עקבית וסדורה. היא לא נסתרה בחקירה נגדית. למעשה היא זכתה לחיזוק בחלקים מתוך גרסת הנאשם ובעיקר מכך שגם לשיטת הנאשם (בעדותו בבית המשפט) אין חולק שנהג על נת"צ 200-300 מ' עד שנעצר.

6. קו ההגנה של הנאשם לעומת זאת השתנה במידה מסוימת ממועד הכפירה ועד לדיון ההוכחות. בכפירתו טען הנאשם כי "בנסיבות ולפי תנאי הכביש לא היה מנוס מנסיעה בנת"צ על מנת לבצע פנייה ימינה צמודה למדרכה כפי שדורש החוק". בעדותו של הנאשם הוכח ההפך. הוכח כי במועד הרלוונטי רחוב ז'בוטינסקי כלל לא היה פקוק ועל כן היה גם היה "מנוס מנסיעה בנת"צ" על מנת לפנות ימינה. זאת ועוד, מכפירת הנאשם עולה לכאורה כי הנאשם נהג על הנת"צ רק את המרחק המינימלי הנדרש לצורך ביצוע פנייה ימינה בצמוד למדרכה, כנדרש. מעדותו עולה כי לאחר שראה כי קיים "מפגע" (שעל טיבו אעמוד להלן) בפנייה ימינה לרחוב על אל, החליט הנאשם להמשיך, מסיבותיו שלו, לנסוע על הנת"צ עד שנעצר. לא הוכח כלל כי לסיבות אלה היה קשר כלשהו עם הצורך לפנות ימינה

בצמוד למדרכה.

7. בגדר כפירתו לא טען הנאשם כי לא היה יכול לפנות ימינה לרחוב על אל בשל מפגע בכביש אלא הסתפק בטענה כי נסע את המרחק המינימלי הנדרש לצורך ביצוע פנייה ימינה. מעבר לכך שראינו כי הנאשם נסע מרחק גדול הרבה יותר מן המרחק המינימלי הדרוש לצורך ביצוע פנייה ימינה עולה תמיהה מדוע לא היה זכר בכפירת הנאשם לכך שהיה מנוע מפניות ימינה לרחוב על אל בשל מפגע. יתר על כן, התרשמתי כי הנאשם זוכר היטב את פרטי האירוע אך באופן בלתי מוסבר ותמוה הנאשם לא זכר כלל מדוע לא היה יכול לבצע פנייה ימינה לרחוב אל על ("לא זוכר למה לא יכולתי לפנות ימינה ולהיכנס לרחוב אל על"). לאחר מכן העלה סברה שאינה מבוססת על דבר לפיה היה על הכביש מפגע ("**אני חושב שהיה מפגע על הכביש**") (ע' 3 ש' 16-18). זאת, מבלי להבהיר מה היה טיבו של מפגע זה. יתר על כן, מכיוון שקו ההגנה של הנאשם התבסס בעת דיון ההוכחות (אם כי לא בעת הכפירה) על כך שהמפגע בכביש מנע ממנו לבצע פנייה ימינה לרחוב אל על היה מצופה כי יסב עובר לרישום הדוח את שימת ליבו של השוטר לקיום מפגע זה שכן המפגע הוא המהווה לשיטת הנאשם הצדקה להמשיך בנסיעה לאורך הנת"צ 200-300 מ' עד לעצירה. אפס, הנאשם לא מסר גרסה משכנעת לכך שלא הסב את שימת לבו של השוטר לקיומו של המפגע. לעניין זה חשיבות רבה משום שהמפגע היווה, על פי קו ההגנה שהציג הנאשם בדיון ההוכחות, הסיבה לכך שבחר להמשיך ולנסוע על הנת"צ עד שנעצר. הנאשם לא עמת את השוטר עם צילומים של אותו "מפגע" הגם שבחקירה נגדית הפליא הנאשם לעמת את השוטר עם צילומים שונים שצולמו בזירה.

8. לסיכום, מן העדויות עולה כי לא היה חולק על כך שהנאשם נהג כברת מסוימת על נת"צ. הנאשם סיפק שני קווי הגנה להצדקת מעשהו. שני קווי הגנה אלה אינם יכולים לעמוד. **קו הגנה ראשון** שעניינו הכרח לנסוע בנת"צ לצורך ביצוע פנייה ימינה נסתר מניה וביה מתוך עדות הנאשם בבית המשפט. **קו הגנה שני** שעניינו קיום מפגע ברחוב אל על שמנע את פניית הנאשם ימינה איננו משכנע שכן הנאשם ציין תחילה אינו זוכר מה מנע ממנו לבצע פנייה. לאחר מכן ציין כי הוא "חושב" שמדובר במפגע מבלי לפרט את טיב המפגע, מבלי לתעדו ומבלי להסב את שימת לב השוטר למפגע כסיבה בגינה בחר הנאשם להמשיך בנסיעה על הנת"צ. נוכח האמור התקשיתי לתת אמון בגרסה זו של הנאשם, מה עוד שגם אילו הייתי מוצא לתת אמון בגרסה הרי שבהינתן שמצב התנועה ברחוב בו נהג הנאשם לא היה פקוק, שבה למקומה השאלה מדוע לא מצא הנאשם לנכון לנסות לפניה הבאה ימינה בנתיב המיועד לכלל כלי הרכב אלא דווקא בנת"צ. תשובה משכנעת לשאלה זו לא קיבלתי, כאמור. משעה שהוכח כי הנאשם נהג כברת דרך על נת"צ והסבריו לביצוע העבירה נדחו על ידי כבלתי אמינים אין מנוס מלהרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 30 ינואר 2018, במעמד הצדדים

